

Arnhem, 27 november 2022

Lieve Matthijs,

Mijn zoon kreeg van de Sint een speelgoedspin die op geluid reageert;
hoe harder je er tegen schreeuwt, hoe sneller hij gaat bewegen.

Ik weet niet waarom, maar ik moest aan jou denken.

Dat doe ik niet zo vaak.

Jaren geleden, toen ik nog dacht dat ik in Amsterdam moest wonen
en met een vriend een te duur, te klein appartement deelde,
keken we elke avond naar jou, dromend van *talkshow*-roem.

Maar zoals dat gaat:
om teleurstellingen te voorkomen stelt de tijd verwachtingen bij
en de fantasie om te gast te zijn in jouw programma sleet.

Ik heb op de Toneelacademie gezeten,
ik ken de schreeuwende mannen en hun bange harten,
en ik ken het zwijgen van mensen die geen alternatief durven zien.

Het is geen wereld waar ik naar terugverlang.
Gelukkig is die wereld aan het kantelen.

Ondertussen kruipen wij naar het eind van het jaar toe.
In het glinsteren van de natte straat
zie ik achterlichten en lantaarns
weerspiegeld als kerstballen en kaarsvlam.

Ik doe alsof de druppels vlokken zijn,
en motregen is iets te warme sneeuw.

De schemer deze dagen draagt belofte van het feest
en de hoop dat we heel binnenkort
aan een vers en brandschoon jaar mogen beginnen.

Een vers en brandschoon leven zelfs misschien!

Elk jaar geloof ik dat na oud & nieuw de lente begint
en elk jaar volgt de koude werkelijkheid,
want in elk nieuw jaar slepen we onze oude jaren mee
en met al die oude jaren onze oude levens.

De schemer in januari is wreed,
herinnert ons er alleen aan hoe lang het nog duurt
voordat de bloesem komt
met druppels vloeibaar ijs die in onze nek kruipen.

Dus kunnen we er maar beter voor zorgen
dat we in die oude levens niet teveel mensen van ons afschreeuwen.